

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U BJELOVARU
STALNA SLUŽBA U KRIŽEVCIMA

48260 KRIŽEVCI
Ivana Zakmardija Dijankovečkog 14

Ref. 28Broj: Pr-91/2017-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Bjelovaru, Stalna služba u Križevcima, po sucu Sonji Celovec Trivanović, kao sucu pojedincu rješavajući u pravnoj stvari tužitelja Senada Ćibrić iz Petrinje, S. Radića 241, OIB:51709322926, zastupanog po punomoćniku Mirku Cetina, odvjetniku u Zagrebu protiv tuženika Transporti Đurin d.o.o. u stečaju, Križevci, M. Nehaja 1, OIB:20228748545, zastupanog po ZOU Zlatko Gregurić i dr. u Bjelovaru, radi isplate naknade za prekovremeni rad, na održanoj glavnoj i javnoj raspravi dana 25. siječnja 2018., u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, a objavljenoj dana 26. veljače 2018.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da postoji tražbina tužitelja Senada Ćibrić iz Petrinje, S. Radića 241, OIB:51709322926 na ime manje isplaćene naknade za ugovorenu plaću, manje obračunate i isplaćene naknade za dnevnice i naknade za godišnji odmor iz radnog odnosa prema tuženiku Transporti Đurin d.o.o. u stečaju, Križevci, M. Nehaja 1, OIB:20228748545 u iznosu od 36.808,91 kn kao tražbina I. višeg isplatnog reda u stečajnom postupku nad tuženikom Transporti Đurin d.o.o. u stečaju Križevci, M. Nehaja 1 koji se vodi pod posl. brojem St-913/16 pred Trgovačkim sudom u Varaždinu.

II Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev iznad razlike dosuđenog iznosa pod točkom I izreke od 36.808,91 kn do zatraženog iznosa od 92.876,13 kn, tj. za iznos od 56.067,22 kn za utvrđenje osnovanom tražbinom tužitelja kao vjerovnika I. višeg isplatnog reda u stečajnom postupku pod posl. br. St-913/16 pred Trgovačkim sudom u Varaždinu.

III Nalaže se tuženiku Društvu Transporti Đurin d.o.o. u stečaju, Križevci, M.-Nehaja 1, OIB:20228748545 da naknadi tužitelju Senadu Ćibrić iz Petrinje, S. Radića 241, OIB:51709322926 trošak parničnog postupka u iznosu od 272,25 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu u kojoj navodi da je bio u radnom odnosu na određeno vrijeme kod tuženika od 3. ožujka 2011. godine zaključno do 10. listopada 2013. godine, a kojim ugovorom se tužitelj obvezao za tuženika obavljati poslove vozača teretnog motornog vozila, a tuženik se tužitelju obvezao za obavljani rad isplatiti plaću u bruto iznosu od 2.814,00 kn. Tuženik tužitelju kroz cijelo vrijeme trajanja radnog odnosa nije isplaćivao naknadu za prekovremeni rad, kao ni dnevnice, a nije mu platio ni naknadu za godišnji odmor u 2011. godini. Nakon što je rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. St-913/16-10 od dana 14. ožujka 2017. godine otvoren stečajni postupak nad tuženikom, te nakon što je rješenjem ovoga suda pod posl. br. Pr-91/17-2 od dana 26. travnja 2017. godine nastavljen parnični postupak nad tuženikom, tužitelj preciziranim tužbenim zahtjevom podneskom od 17. 10. 2017. godine predlaže da sud utvrdi osnovanim tražbinu tužitelja kao vjerovnika I. višeg isplatnog reda u iznosu od 92.876,13 kn, a koji iznos se odnosi na manje isplaćenu naknadu za ugovorenu plaću u iznosu od 1.022,12 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 16. 11. do trenutka otvaranja stečaja nad tuženikom dana 14. 3. 2017. što uglavničeno iznosi 586,36 kn ili sveukupno 1.608,36 kn, na manje obračunate i isplaćene naknade za dnevnice u iznosu od 20.726,10 kn sa uglavničenom kamatom od 11.891,35 kn sveukupno iznosi 32.617,45 kn, s osnova neplaćenog prekovremenog rada iznos od 34.454,16 kn zajedno sa kamatom od 16. 11. 2011. do trenutka otvaranja stečaja nad tuženikom 14. 3. 2017. koja kamata iznosi 19.767,66 kn ili sveukupno 54.221,82 kn i glede naknade za godišnji odmor 2.814,00 kn što zajedno sa uglavničenom kamatom od 1.614,50 kn iznosi 4.428,50 kn.

U odgovoru na tužbu tuženi priznaje da je sa tužiteljem dana 1. 7. 2011. godine sklopio Ugovor o radu na određeno vrijeme, na rok od 6 mjeseci. Ovaj ugovor prestao je temeljem sporazuma koji su stranke sklopile 10. 10. 2011. godine. Tuženi se protivi tužbenom zahtjevu tužitelja, obzirom da isti nije podoban za raspravljanje, jer tužitelj mora određeno navesti koje je to dane proveo na putu, da li u zemlji ili izvan zemlje, te koliko je vremena proveo na radu da bi se taj rad mogao kvalificirati kao prekovremeni rad. Tuženi poriče osnov po kojem tužitelj potražuje naknadu za korištenje godišnjeg odmora u iznosu mjesečne bruto plaće koja je bila ugovorena u iznosu od 2.840,00 kn. Tuženi navodi da tužitelju ništa ne duguje i protivi se tužbenom zahtjevu u cijelosti i predlaže da sud tužitelja sa tužbom i tužbenim zahtjevom odbije u cijelosti.

Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o radu na određeno vrijeme (list 5-7), podnesak tuženika (9), podnesak knjigovodstveno-financijskog vještaka Đurđe Dušić iz Koprivnice (list 23-25), podnesak tužitelja (32), putne radne listove (list 33-50), iskaz tužitelja saslušanog kao stranke u svrhu dokaza na ročištu održanom 28. siječnja 2015. (list 51-52), nalaz i mišljenje knjigovodstveno-financijskog vještaka Đurđe Dušić iz Koprivnice (list 64-82), podnesak tužitelja (87-88), podnesak tuženika (90-92), podnesak tuženika (97-99), dopunu nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijskog vještaka Đurđe Dušić (list 104), iskaz zz. tuženika na ročištu održanom 2. prosinca 2016. (list 105), podnesak tuženika (list 113), rješenje o otvaranju stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom Transporti Đurin d.o.o. Križevci Trgovačkog suda u Varaždinu pod br. St-913/16-10 od dana 14. ožujka 2017. (list 114-115), podnesak tuženika (116), rješenje Trgovačkog suda u Varaždinu br. St-913/16-10 od 14. ožujka 2017. (list 117-119), rješenje ovog suda posl. br. Pr-3/15-28 od dana 16. ožujka 2017. (120-121), rješenje ovog suda br. Pr-91/17-2 od 26. travnja 2017. (122-123), podnesak tužitelja (125), obračun zakonskih zateznih kamata (126-129), podnesak Munta Stjepana (130-131), iskaz svjedoka Mirjane Balog (132).

U svezi s ovako provedenim dokaznim postupkom sud je prema svojem uvjerenju, a na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka sud je utvrdio da postoji tražbina tužitelja s osnova radnog odnosa i to neisplaćene razlike plaće, dnevnice i naknade za korištenje godišnjeg odmora u iznosu od 36.808,91 kn kao tražbina I. višeg isplatnog reda u stečajnom postupku nad tuženikom Transporti Đurin d.o.o. u stečaju, a koja tražbina je iz radnog odnosa prema tuženiku, odbio sa preostalom zatraženom tražbinom u iznosu od 56.067,22 kn i obvezao tuženika da tužitelju naknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 272,25 kn.

Tijekom dokaznog postupka nije sporno da su tužitelj i tvrtka Transporti Đurin d.o.o. zaključili dana 1. 7. 2011. godine Ugovor o radu na određeno vrijeme kojim ugovorom je određeno da će tužitelj obavljati poslove vozača u tvrtki tuženika, gdje su stranke ugovorile osnovnu bruto plaću u iznosu od 2.814,00 kn. Člankom 7. navedenog Ugovora tužitelj i tuženi ugovorili su godišnji odmor u trajanju od 4 tjedna gdje će se za vrijeme trajanja godišnjeg odmora tužitelju isplatiti naknada plaće u visini od 2.814,00 kn bruto.

Tužitelj tijekom ovog postupka traži od tuženika da mu isplati razliku neisplaćenih plaća navodeći da je zaključio radni odnos sa tuženikom od 1. 3. 2011. te da je taj radni odnos trajao do dana 10. 1. 2011. godine kada je isti sporazumom prestao, te traži da mu tuženi na ime razlike plaće isplati iznos od 1.022,12 kn, ujedno traži obzirom da je radio poslove vozača da mu pripada pravo na dnevnice u tuzemstvu i inozemstvu, te na ime dnevnica potražuje iznos od 20.726,10 kn, na ime prekovremenog rada potražuje iznos od 34.454,16 kn, te za ime naknade za nekorištenje godišnjeg odmora potražuje iznos od 2.814,00 kn.

Kako je tijekom postupka nad tuženikom rješenjem Trgovačkog suda u Varaždinu pod posl. br. St-913/16-10 od dana 14. ožujka 2017. godine otvoren stečajni postupak, to je rješenjem ovoga suda pod posl. br. Pr-3/15-28 od dana 16. ožujka 2017. godine prekinut parnični postupak, a koji je primjenom odredbe čl. 215. st. 1. i 3. Zakona o parničnom postupku nastavljen rješenjem ovoga suda pod posl. br. Pr-91/17-2 od 26. travnja 2017. godine.

Obzirom da je protiv tuženika otvoren stečajni postupak, to je tužitelj preciziranim tužbenim zahtjevom podneskom od 17. 10. 2017. godine predložio da sud donese presudu kojom će se utvrditi osnovanom tražbinom tužitelja kao vjerovnika I. višeg isplatnog reda u iznosu od 92.876,13 kn.

Tijekom dokaznog postupka nije sporno da je tužitelj bio zaposlen kod tuženika na poslovima vozača, kao što i nije sporno da je radni odnos tužitelja kod tuženika trajao od 1. 3. 2011. godine zaključno do 10. 10. 2011. godine, obzirom da zakonski zastupnik tuženika u svom iskazu ne poriče da je tužitelj obavljao poslove vozača u periodu od 1. 3. 2011. do 1. 7. 2011. godine iako u tom periodu stranke nisu zaključile ugovor o radu na određeno vrijeme. Sporno je u postupku da li tužitelju pripada pravo na naknadu razlike plaće, dnevnice, na razliku neisplaćenog prekovremenog rada, na naknadu za korištenje godišnjeg odmora, to iz razloga što tuženi tijekom dokaznog postupka, kao i zz. tuženika u svom iskazu na ročištu održanom dana 2. prosinca 2016. godine navodi da nije u obvezi tužitelju isplaćivati niti jednu naknadu jer mu je isplatio kompletan iznos. Navodi da sa tužiteljem je bila ugovorena mjesečna bruto plaća u iznosu od 2.814,00 kn, te da je postojao dogovor između tužitelja i zz. tuženika da tužitelj kao transportni radnik dobiva 12% povišenje plaće na temelju postotka ostvarenog prihoda. Taj postotak ostvarenog prihoda obračunavao se po turi prijevoza i za tih 12% po ostvarenom prihodu tužitelju se je u gotovini isplaćivala razlika plaće. Iz tog razloga zz. tuženika smatra da

nije u obvezi kao poslodavac tužitelju isplatiti ništa na ime razlike plaće, prekovremenog rada i dnevnica jer je tužitelj isplaćen u cijelosti.

Identično kako je to iskazivao zz. tuženi i svjedok Mirjana Balog koja je u vrijeme radnog odnosa tužitelja kod tuženika radila kao tajnica, navodi da su svi vozači kod tuženika imali fiksnu ugovorenu bruto plaću na kojoj su se dodavale dnevnice, ali su se te dnevnice iskazivale kao postotak, odnosno povišenje plaće od 12%. To povišenje plaće od 12% obračunavalo se po prijevozu i to po visini ostvarenog prihoda od tog prijevoza. Navedeni svjedok ističe da je tužitelj zajedno sa ostalim radnicima kod tuženika primao i troškove akontacije za koju akontaciju su se vozači zaduživali, te kada se vozač vratio sa prijevoza, tada se razduživao za troškove puta i ostatak od iznosa akontacije prema navodima svjedoka svaki vozač je zadržao za sebe. Svjedok navodi da u tvrtki tuženika niti jednom vozaču se nije isplaćivao prekovremeni rad, obzirom da kod prijevoza nema prekovremenog rada.

I tužitelj u svom iskazu na ročištu održanom 28. siječnja 2015. godine navodi da se zaposlio kod tuženika dana 1. 3. 2011. godine kao vozač, da je sa tuženikom ugovorio bruto mjesečnu plaću u iznosu od 2.814,00 kn, ali da mu je tuženik ostao dužan razliku plaća, kao i dnevnice i prekovremeni rad sukladno zakonu. Ističe da u tvrtki tuženika nije koristio godišnji odmor, nije dobio rješenje o korištenju godišnjeg odmora, te je zbog neisplate plaća i dnevnice bio prisiljen dati otkaz kod tuženika jer nije mogao živjeti sa plaćom koju mu je isplaćivao tuženi. Tužitelj u svom iskazu ne poriče da je primao akontaciju za prijevoze i ne poriče da je određene iznose zadržavao za sebe na ime plaće kao i da je određeni iznos ostao dužan tuženiku. Prilikom vožnje tužitelj je evidentirao tu vožnju u tahografske listiće s kojima se je nakon izvršene vožnje razduživao i te tahografske listiće dostavljao u tvrtku tuženika konkretno zz. tuženiku.

Stoga u ovom postupku nije sporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika od 1. 3. 2011. godine do 10. 10. 2011. godine, no sporno je da li je tužitelj u radnom odnosu kod tuženika dobio isplaćenu svu ugovorenu plaću, dnevnice, prekovremeni rad, kao što je i sporno da li je tužitelj dobio naknadu za korištenje godišnjeg odmora iz razloga što isti u svom iskazu navodi da godišnji odmor kod tuženika nije iskoristio.

Kako je tužitelj kod tuženika obavljao poslove vozača, to se na radni odnos kod tužitelja primjenjuje Zakon o radu (Narodne novine 149/09 i 61/11) i Zakon o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prijevozu (Narodne novine br. 60/2008 i 124/2010) kao lex specialis obzirom da ovaj Zakon o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prometu uređuje radno vrijeme i obveze vozača i poslodavca u cestovnom prijevozu.

Sukladno čl. 2. st. 1. Zakona o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prijevozu (u daljnjem tekstu Zakon) propisano je da se ovaj zakon primjenjuje na mobilne radnike koji sudjeluje u aktivnostima cestovnog prijevoza i vozače u cestovnom prijevozu, kao i na samozaposlene vozače sukladno sporazumu AETR-u (Europski sporazum o radu posade na vozilima koja obavljaju međunarodni cestovni prijevoz zaključen u Genevi dana 1. 7. 1970. godine).

Sukladno odredbi čl. 4. st. 1. istog Zakona propisano je da prosječno tjedno radno vrijeme mobilnih radnika ne smije biti dulje od 48 sati, a st. 2. određeno je da se maksimalno tjedno radno vrijeme može produljiti do 60 sati, samo ako prosjek od 48 sati nije prekoračen tijekom 4 mjeseca. Sukladno odredbi čl. 9. st. 2. istog Zakona poslodavci su dužni evidentirati radno vrijeme mobilnih radnika. Evidencija se mora čuvati najmanje dvije godine nakon isteka

razdoblja na koje se odnosi. Za evidenciju radnog vremena mobilnih radnika odgovorni su poslodavci. Poslodavci su dužni na zahtjev izdati mobilnim radnicima evidenciju o određenim satima. Sukladno st. 4. čl. 9. poslodavci su dužni mobilnim radnicima na njihov zahtjev osigurati preslike evidencija o obavljenim radnim satima.

Čl. 10. st. 4. istog Zakona propisano je da je vozač dužan evidentirati ostale poslove u skladu s odredbom čl. 3. toč. 15. ovog Zakona, kao i vrijeme provedeno u upravljanju vozilom koje se koristi za javni prijevoz, a na koji se primjenjuje ovaj zakon. St. 6. istog propisa evidencije iz st. 4. i 5. ovog članka vode se ručno na tahografskom listiću, ispisu ili korištenjem opcije ručnog unosa u digitalni tahograf.

Odredbom čl. 14. st. 1. istog Zakona propisano je da prijevoznici ne smije vozačima koje zapošljava davati nikakve novčane naknade, u obliku povišice ili dodatka na plaću, a koji su vezani uz prijedenu udaljenost i/ili količinu prevezenog tereta, ako je ta naknada takva da ugrožava sigurnost cestovnog prometa i/ili potiče kršenje odredbi ovoga zakona.

U ovom postupku utvrđeno je da tuženik iako je bio u obvezi voditi evidenciju o radnom vremenu tužitelja kao vozača, a koja obveza proizlazi iz odredbe čl. 9. st. 3. Zakona o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prijevozu tu svoju obvezu nije izvršio jer po traženju suda i knjigovodstveno-financijskog vještaka do evidencije o radnom vremenu tužitelja se nije moglo doći, već se je knjigovodstveni vještak za potrebe ovog postupka i vještačenja koristio sa putnim radnim listovima koje mu je dostavio tužitelj. Nadalje iz iskaza zz. tuženika i svjedoka Mirjane Balog proizlazi da je dogovor sa tužiteljem oko plaće bio taj da je tužitelj imao ugovorenu bruto mjesečnu plaću uz povećanje od 12% po svakom prijevozu, što je protivno odredbi čl. 14. st. 1. Zakona o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prijevozu u kojem je propisano da prijevoznik, dakle, tuženik ne smije vozačima davati nikakve novčane naknade u obliku povišice ili dodatka na plaću, a koje naknade su vezane sa količinom prevezenog tereta. Iz tog razloga primjenjujući odredbe ovog Zakona kao lex specialis sud je proveo knjigovodstveno-financijsko vještačenje da bi utvrdio da li je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja na ime razlike neisplaćenih mjesečnih bruto plaća, dnevnica, prekovremenog rada i naknade za korištenje godišnjeg odmora. Sud ne prihvaća navode tuženika da tužitelju ne bi pripadale dnevnice po izvršenim prijevozima jer da je to bilo ugovoreno u postotku 12% od plaće po izvršenom prijevozu, prvenstveno iz razloga što tuženi kao poslodavac nije vodio evidencije o radnom vremenu tužitelja, za tužitelja sud nije mogao dobiti tahografske listiće iz kojih bi bilo vidljivo koliko vremena je tužitelj proveo na radu i gdje je tužitelj vršio prijevoz, a posebice primjenjujući odredbu čl. 14. st. 1. Zakona o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prijevozu se ne može prihvatiti obračun plaće tužitelju iskazivan po zz. tuženiku i svjedoku Mirjani Balog da bi tužitelj na ime dnevnica dobivao 12% po prijedenoj relaciji prijevoza. Iz tih razloga sud je proveo knjigovodstveno-financijsko vještačenje gdje je knjigovodstveno-financijski vještak utvrdio po dostavljenim putnim radnim listovima vrijeme provedeno na putu, odnosno prijevozu tužitelja, jer tuženi tužitelju nije izdavao za službena putovanja putne radne naloge koje je bio u obvezi izdavati sukladno Zakonu.

Sukladno dostavljenom nalazu i mišljenju knjigovodstveno-financijskog vještaka Đurđe Dušić proizlazi da je tužitelju za razdoblje od 1. ožujka 2011. do 10. listopada 2011. godine obračunata mjesečno minimalno ugovorena bruto plaća u iznosu od 2.814,00 kn koja je obračunata u bruto iznosu od 20.548,74 kn i neto iznosu od 16.022,12 kn, a koja je tužitelju isplaćena u iznosu od 15.000,00 kn, te je manje isplaćena plaća tužitelju u razdoblju od 1. ožujka

2011. do 10. listopada 2011. godine u iznosu od 1.022,12 kn. Sukladno dostavljenim putnim radnim listovima za teretno motorno vozilo za vozača tužitelja koje se nalaze na listu spisa 33-50 knjigovodstveno-financijski vještak utvrdio je da je tužitelj bio na putu 156 dana, te da mu u tom periodu pripada pravo na dnevnicu u iznosu od 47.645,31 kn i to u iznosu od 3.740,00 kn dnevnicu ostvarene u Hrvatskoj (sukladno čl. 13. st. 2. toč. 13. Pravilnika o porezu na dohodak) i iznos od 43.905,31 kn dnevnice ostvarene u inozemstvu (Odluka o visini dnevnica za službeno putovanje u inozemstvu za korisnike koji se financiraju iz državnog proračuna Narodne novine br. 8/06) i to 4.470,00 € i 2.050,00 USD. Knjigovodstveno-financijski vještak je i analizirao isplate koje je tuženi izvršio tužitelju u razdoblju od 1. ožujka do 10. listopada 2011. godine, te tako utvrdio da je tužitelj od tuženika za troškove primio ukupan iznos od 3.637,74 € koji iznos tužitelj tuženiku nije vratio, a što iskazuje i tužitelj u svom iskazu navodeći da je iznose zadržavao za sebe kao plaću, te tako je knjigovodstveno-financijski vještak od ukupno obračunate naknade za dnevnicu od 47.645,31 kn umanjio isplaćeni iznos tužitelju od 3.637,74 € i utvrdio da je tužitelju na ime manje isplaćenih dnevnica nije isplaćena naknada u iznosu od 20.726,10 kn, a koja se odnosi na naknadu za dnevnice u Hrvatskoj u iznosu od 9.955,28 kn i naknada za dnevnice u inozemstvu u iznosu od 10.770,82 kn. Knjigovodstveno-financijski vještak u odnosu na prekovremeni rad tužitelja za razdoblje od 1. ožujka do 10. listopada 2011. godine navodi da tuženik nije vodio propisane evidencije radnog vremena za tužitelja, te se ne može utvrditi količina prekovremenih sati provedenih u vožnji kada je tužitelj bio na službenom putu, a kuda je tužitelj utrošio radno vrijeme kada nije bio na službenom putu. Ne postoji evidencija tužitelja koliko je radio prekovremeno. Ukoliko sud smatra da tužitelju pripada naknada za prekovremene sate tada je knjigovodstveno-financijski vještak obračunao 1 prekovremeni sat sukladno ugovorenoj bruto plaći u iznosu od 2.814,00 kn podijeljeno sa 172 sata mjesečno što iznosi 16,36 kn/sat uvećano za 1,5 iznosi 24,54 kn po satu, a što ukupno za 1303 prekovremena sata iznosi 32.000,00 kn u bruto iznosu. Knjigovodstveno-financijski vještak smatra da je na ocjeni suda utvrdi da li je za vrijeme putovanja tužitelj prosječno radio prekovremeno 7 sati dnevno. U odnosu na naknadu za godišnji odmor tužitelja za razdoblje od 1. ožujka do 10. listopada 2011. godine knjigovodstveno-financijski vještak smatra da je na ocjeni suda da li tužitelju pripada za cijeli godišnji odmor za 2011. godinu bruto naknada u iznosu od 2.814,00 kn ili neto naknada bez poreza u iznosu od 2.191,65 kn i po drugoj varijanti naknada za godišnji odmor za 7 mjeseci rada po 2 dana mjesečno što ukupno iznosi 14 dana 1.641,50 kn bruto ili neto naknada u iznos od 1.313,20 kn.

Na dostavljeni nalaz i mišljenje tužitelj nije stavio primjedbe, dok tuženi prigovara da je vještak trebao dostaviti nalaz i mišljenje na temelju dokumentacije koja mu je dostupna, a ne da se pretežni dio nalaza temelji na pretpostavkama. To iz razloga što tužitelj kao radnik koji je vozač nije osigurao podatke o vremenu koji je proveo na radu, te smatra da je tužitelj čuvanjem tahografskog listića trebao osigurati sve podatke za provjeru vremena provedenog na radu. Prigovara se utvrđenom obračunu s osnova prekovremenog rada od 32.000,00 kn što bi značilo da je tužitelj kod tuženika svaki dan radio, odnosno upravljao vozilom kroz gotovo 16 sati. Tuženi prigovara i dijelu gdje je vještak obračunao dnevnice, jer čl. 13. st. 2. toč. 3. Pravilnika o porezu na dohodak i Odluka o visini dnevnice za službeno putovanje u inozemstvo za korisnike koji se financiraju iz državnog proračuna ne utvrđuju obvezu poslodavca da dnevnicu isplati u tom iznosu. Tuženik navodi da tužitelj nije dokazao da bi između stranaka postojao sporazum da bi se dnevnicu plaćala u iznosu koji je vezan uz maksimalno neoporezivi iznos.

U dopuni nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijskog vještaka na ročištu održanom 2. prosinca 2016. godine knjigovodstveno-financijski vještak je u cijelosti ostao kod svog nalaza i mišljenja navodeći da je poslodavac trebao voditi evidenciju o radnom vremenu tužitelja, izdavati tužitelju putni nalog kada ga je upućivao na put, te ujedno ističe da sukladno dostavljenim podacima putnom radnom listu o kretanju vozila nije mogla utvrditi prekovremeni rad. Smatra da je na ocjeni suda da li i koliko je tužitelj radio prekovremeno. Knjigovodstveno-financijski vještak je obrazložio da je vrijednost prekovremenog bruto sata koji iznosi 24,54 uvećala za 1,5 sat i tako dobila cijenu prekovremenog sata. Ističe da je nalaz i mišljenje dala na osnovu putnog radnog lista, jedine dokumentacije koju je vještak imao, a u kojoj nije bilo propisano da ista treba sadržavati sve podatke kada vozilo prelazi iz jedne države u drugu državu.

Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje knjigovodstveno-financijskog vještaka iz razloga što je isti sačinjen stručno, objektivno u skladu s pravilima struke uvažavajući činjenicu da je knjigovodstveno-financijski vještak izvršio nalaz i mišljenje temeljem dostupne dokumentacije koju mu je dostavio tužitelj vezano za dostavljene putne radne listove iz kojih je vještak mogao iščitati podatke kada se je tužitelj nalazio na putu, iako je prema mišljenju ovoga suda sukladno odredbi čl. 9. st. 2. Zakona o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prometu obaveza da se evidentira radno vrijeme tužitelja bila na strani tuženika. Slijedom izloženog kako je nalazom i mišljenjem knjigovodstveno-financijskog vještaka utvrđeno da tuženik tužitelju nije isplatio u periodu radnog odnosa 1. ožujak do 10. listopada 2011. kompletnu ugovorenu bruto plaću od 2.814,00 kn, to sukladno nalazu i mišljenju knjigovodstveno-financijskog vještaka utvrđeno je da postoji obveza tuženika na isplatu razlike plaće tužitelju u spornom periodu u iznosu od 1.022,12 kn. Naime, sukladno odredbi čl. 84. st. 1. Zakona o radu (Narodne novine br. 149/09 i 61/11) plaća se isplaćuje nakon obavljenog rada. Kako u navedenom periodu tuženik tužitelju nije isplatio plaću u iznosu od 1.022,12 kn, to je isti u obvezi isplatiti tužitelju razliku neisplaćene plaće.

U odnosu na utvrđeni iznos neisplaćenih dnevnica od 20.726,10 kn koje je vještak utvrdio u svom zaključnom mišljenju umanjujući utvrđeni iznos dnevnica od 47.645,31 kn za iznos koji je isplaćen tužitelju od 26.919,21 kn, točni su navodi tuženika da su tužitelj i tuženik trebali istu dnevnicu ugovoriti ugovorom o radu ili pravo na isplatu dnevnice je trebalo bit utvrđeno pravilnikom o radu i kolektivnim ugovorom. No kako tuženik u spornom periodu nije imao Pravilnik o radu, te kako posao tužitelja kao vozača je taj da vrši prijevoz u Republici Hrvatskoj, a tako i u inozemstvu, te kako je svjedok Mirjana Balog u svom iskazu navela da tužitelju pripada pravo na isplatu dnevnice samo da su je oni ugovorili u postotku od 12% od dohotka ostvarenim prijevozom, to osnovano tužitelj potražuje neisplaćenu dnevnicu, obzirom da sukladno iskazu svjedoka Mirjane Balog proizlazi da su tu dnevnicu tužitelj i tuženi dogovorili usmenim dogovorom. Ujedno dnevnicu se i isplaćuje kod poslodavaca koji to pitanje nisu regulirali ugovorom o radu, pravilnikom o radu. Kako iz nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijskog vještaka proizlazi da je tužitelj koji je kod tuženika radio kao vozač bio na putu 156 dana, to je isti imao povećane troškove koji se odnose na troškove prehrane, smještaja i ostalo, koje troškove tuženik tužitelju nije podmirio isplaćenim akontacijama. Navedene akontacije koje je tužitelj primao sukladno njegovom iskazu i iskazu zz. tuženika i svjedoka Mirjane Balog odnose se na troškove cestarina, goriva, carinjenja i ostalog. Kako tuženi u ovom postupku niti jednim dokazom nije dokazao činjenicu da bi tužitelju isplatio dnevnicu jer je knjigovodstveno-financijski vještak utvrdio u svom nalazu i mišljenju da mu je isplaćivao ugovorenu bruto plaću,

te kako tuženi koji osporava isplatu dnevnica nije dokazao da bi tužitelj mjesečno primao osim bruto ugovorene plaće "ovaj ugovoreni postotak od 12% povećanja plaće", to je sud utvrdio da tužitelju pripada pravo na troškove neisplaćenih dnevnica u iznosu utvrđenom nalazom i mišljenjem knjigovodstveno-financijskog vještaka od 20.726,10 kn.

U odnosu na novčanu tražbinu tužitelja koja se odnosi na naknadu za neisplaćeni godišnji odmor u postupku je utvrđeno da je tužitelj proveo na radu kod tuženika 7 mjeseci i 10 dana u kojem slučaju sukladno odredbi čl. 58. st. 1. Zakona o radu tužitelju pripada pravo na godišnji odmor, odnosno stječe pravo na godišnji odmor na način propisan odredbom čl. 55. i čl. 56. ovoga Zakona nakon 6 mjeseci neprekidnog rada. Sukladno odredbi čl. 59. st. 1. Zakona o radu radnik ima pravo na 1/12 godišnjeg odmora, određenog na način propisan odredbom čl. 55. i čl. 56. ovog Zakona, za svakih navršenih mjesec dana rada u slučaju ako u kalendarskoj godini u kojoj je zasnovao radni odnos, zbog neispunjenja šestomjesečnog roka iz čl. 58. st. 1. ovoga Zakona, nije stekao pravo na godišnji odmor. Kako iz iskaza tužitelja proizlazi da za vrijeme radnog odnosa od 1. ožujka do 10. listopada 2011. godine nije koristio godišnji odmor, da nije primio rješenje o korištenju godišnjeg odmora, te kako sukladno nalazu i mišljenju knjigovodstveno-financijskog vještaka proizlazi da bi tužitelj u spornom periodu imao pravo na ukupno 14 dana godišnjeg odmora, to tužitelju sukladno odredbi čl. 61. st. 2. Zakona o radu pripada pravo na bruto naknadu za 14 dana neiskorištenog godišnjeg odmora u iznosu od 1.641,50 kn. Tuženi tijekom dokaznog postupka nije dokazao da bi u vrijeme trajanja radnog odnosa tužitelj koristio godišnji odmor, da bi mu izdao rješenje o korištenju godišnjeg odmora, te je stoga isti dužan sukladno odredbi čl. 61. st. 1. i 2. isplatiti naknadu za neiskorišteni godišnji odmor razmjerno broju dana neiskorištenog godišnjeg odmora u bruto iznosu od 1.641,50 kn.

Što se tiče tražene naknade za prekovremeni rad u zatraženom iznosu od 34.454,16 kn koji iznos je tužitelj utvrdio množeći 1 sat prekovremenog rada od 36,81 kn sa brojem prekovremenih sati od 936,00 kn, u tom dijelu zatražene naknade sud je u cijelosti odbio tužitelja. Naime, sukladno Zakonu o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prometu koji zakon je donesen primjenjujući Europski sporazum o radu posade na vozilima koja obavljaju međunarodni cestovni prijevoz tužitelju kao vozaču ne pripada pravo na prekovremeni rad iz razloga što navedenim zakonom je utvrđeno da tužiteljevo dnevno vrijeme vožnje ne smije biti dulje od 9 sati, što znači da se kod vozača koji obavljaju poslove prijevoza s obzirom na specifičnost poslova vozača ne obračunava prekovremeni rad. Naime, vozači kada obavljaju određeni prijevoz tada borave na putu onoliko vremena koliko je potrebno da bi isti prijevoz izvršili. Vrijeme kada tužitelj ne vrši prijevoz ne smatra se sukladno Europskom sporazumu o radu posade na vozilima koje obavljaju međunarodni cestovni prijevoz – AETR prekovremenim radom, kao ni prekovremeni rad sukladno Zakonu o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prometu. Iz tih razloga upravo se i u pogledu radnog vremena i vremena vožnje, kao i odmora, prekida vožnje, dnevnog i tjednog odmora primjenjuje kao *lex specialis* Zakon o radnom vremenu, obveznim odmorima mobilnih radnika i uređajima za bilježenje u cestovnom prometu. Iz tih razloga vrijeme dok vozač, odnosno tužitelj putuje prema konačnom odredištu službenog puta i vrijeme dok se vraća sa službenog puta ne uračunava se u radno vrijeme s obzirom na specifičnost posla. Nadalje kako ni tužitelj, a kako ni tuženi nisu vodili evidencije o radnom vremenu, to i knjigovodstveno-financijski vještak nije mogao u svom nalazu i mišljenju utvrditi količinu prekovremenih sati provedenih u vožnji kada je tužitelj bio na

službenom putu i kuda je utrošio vrijeme kada je bio na službenom putu, pa je i iz tih razloga valjalo odbiti tužitelja sa zatraženom naknadom na ime prekovremenog rada od 34.454,16 kn.

Slijedom izloženog sud je u ovom postupku utvrdio da je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku u iznosu naknade za neisplaćenu plaću od 1.022,12 kn bruto sa zakonskom zateznom kamatom od 16. 11.2011. do otvaranja stečaja nad tuženikom dana 14. 3. 2017. koja kamata iznosi 586,36 kn ili ukupan iznos od 1.608,36kn. Sud je utvrdio da postoji novčana tražbina tužitelja prema tuženiku na ime naknade za neisplaćene dnevnice od 20.726,10 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 16. 11. 2011. do 14. 3.2017. u iznosu od 11.891,35 kn ili sveukupno 32.617,45 kn, te na ime naknade za neiskorišteni godišnji odmor od 1.641,50 kn bruto sa zakonskom zateznom kamatom od 16. 11. 2011. do 14. 3. 2017. koja kamata iznosi 941,60 kn ili ukupan iznos od 2.583,10 kn. Tako je utvrđeno da postoji tražbina tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu glavnice i kamate do dana otvaranja stečajnog postupka s osnova naknade za neisplaćenu plaću, naknade za neisplaćene dnevnice i naknade za neiskorišteni godišnji odmor u iznosu od 36.808,91 kn.

S preostalim dijelom tužbenog zahtjeva od 56.067,22 kn sud je odbio tražbinu tužitelja.

Odluka o visini stope zakonske zatezne kamate koja je obračunata na glavicu duga propisana je odredbom čl. 29. st. 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a. Sud je tužitelju dosudio trošak koji je isti imao zastupanjem po punomoćniku odvjetniku prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 142/2012, 103/14, 118/14, 107/2015) prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora i to prema omjeru uspjeha tužitelja od 39%, trošak sastava tužbe po Tbr. 7. toč. 1. i 50. Tarife 390,00 kn, trošak zastupanja na ročištima po Tbr. 9. toč. 1. i 50. Tarife 15. 11. 2012. 390,00 kn, 11. 11. 2014. 390,00 kn, 28. 1. 2015. 390,00 kn, 18. 10. 2016. 390,00 kn, 2. 12. 2016. 390,00 kn, 19. 9. 2017. 390,00 kn, 7. 11. 2017. 390,00 kn, 25. 1. 2018. 390,00 kn, trošak sastava podneska od 19. 11. 2014. godine po Tbr. 8. toč. 3. i 50. prema omjeru uspjeha od 39% 97,50 kn, trošak sastava podneska po Tbr. 8. toč. 1. i 50. Tarife 14. 10. 2016. 390,00 kn, trošak plaćenog predujma za knjigovodstveno-financijsko vještačenje u iznosu od 3.000,00 kn, što sveukupno iznosi 6.997,50 kn. Sud punomoćniku tužitelja nije dosudio zatraženi trošak pristupa na ročište 16. 3. 2017. u iznosu od 1.000,00 kn, obzirom da na navedeno ročište punomoćnik tužitelja nije pristupio.

Sud je punomoćniku tuženika dosudio trošak sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to prema naznačenoj vrijednosti predmeta spora i omjeru uspjeha od 61% i to trošak sastava odgovora na tužbu od 24. 10. 2012. po Tbr. 8. toč. 1. i 50. Tarife 610,00 kn, trošak zastupanja na ročištima po Tbr. 9. toč. 1. i 50. Tarife 15. 11. 2012. 610,00 kn, 11. 11. 2014. 610,00 kn, 28. 1. 2015. 610,00 kn, 2. 12. 2016. 610,00 kn, 7. 11. 2017. 610,00 kn, 25. 1. 2018. 610,00 kn, trošak sastava podneska sa očitovanjem na nalaz i mišljenje knjigovodstveno-financijskog vještaka od 17. 10. 2016. po Tbr. 8. toč. 1. i 50. tarife 610,00 kn, trošak sastava podneska od 12. 12.2016. po Tbr., 8. toč. 3. i 50. Tarife prema omjeru uspjeha od 61% 152,50 kn, trošak sastava podneska od 15. 3. 2017. po Tbr. 8. toč.3. i 50. Tarife prema omjeru uspjeha od 61% 152,50 kn, trošak PDV-a u iznosu od 1.296,25 kn i trošak sudske pristojbe za odgovor na tužbu prema omjeru uspjeha od 61% 244,00 kn, što sveukupno iznosi 6.725,25 kn.

Kada se trošak tužitelja u iznosu od 6.997,50 kn prebije sa troškom tuženika od 6.725,25 kn, to je tuženi dužan tužitelju naknaditi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 272,25 kn.

Slijedom izloženog presuđeno je kao u izreci.

Križevci, 26. veljače 2018.

Sudac: Sonja Celovec Trivanović v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka u roku od 8 dana računajući od dana dostave ove presude.

Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.

Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik:
Ljubica Nikić